

พาน้อง ๆ เทียวเล

อัศวิน ะวิเกตุ¹

ภารกิจของผมในปีหนึ่ง ๆ นั้น ใหญ่หลวงยิ่งนัก ไม่ว่าจะเป็นการดูแลน้อง ๆ ที่ทำงานซึ่งเป็นหน่วยงานที่ใหญ่มาก ดูแลทุกข์สุขของแต่ละคนและดูแลเรื่องสวัสดิการต่าง ๆ ของบรรดาสมาชิกในรั้วมหาวิทยาลัยทั้งหมด นอกจากนี้ยังมีภารกิจอีกอย่างคือ การนำสมาชิกไปพักผ่อนประจำปี ซึ่งนั่นก็แล้วแต่การโหวตของเหล่าสมาชิกว่าจะไปที่ไหน แต่ทริปที่ต้องมีเป็นประจำทุกปีอย่างน้อยหนึ่งทริปก็คือทริปทะเล ซึ่งก็เข้าทางของผมเช่นกันเพราะการพักผ่อนประจำปีของตัวเองก็คือทะเลอยู่แล้ว ทำให้การคิดกิจกรรมที่เกี่ยวกับทะเลค่อนข้างง่ายเพราะสามารถคำนวณเวลาไม่ว่าจะเป็นการเดินทางทั้งทางรถและเรือได้อย่างใกล้เคียงตลอดจนกำหนดวันข้างขึ้นข้างแรม ที่เหมาะสม และสามารถตั้งโปรแกรมต่าง ๆ ไว้ล่วงหน้าได้ บางครั้งยังมีของแถมเพิ่มมาอีกทำให้ประหลาดใจบ่อย ๆ เช่น ไปเที่ยวแล้วยังได้ตกปลา กินกันด้วย ถึงบรรทัดนี้ผมเองขอออกตัวก่อนว่าตัวเองก็ไม่ใช่มีความสามารถอะไรมากมายนักในการไปตกปลา แต่ที่ได้มาก ๆ เป็นเพราะโชคและดวงซึ่งต้องให้พบกันพอดี เมื่อทั้งโชคทั้งดวงมาพบกันก็เกิดความสุข เรื่องต่าง ๆ ก็จะจบลงโดยง่ายดายและมีความสุขกันถ้วนหน้า

เข้าตุลาคมบุคลลากรของมหาวิทยาลัยทั้ง 45 คน ก็ขึ้นรถบัสเดินทางสู่อำเภอปากบารา จังหวัดสตูล เพื่อไปลงเรือที่ได้ติดต่อไว้ตรงไปยังเกาะบุโหลน ซึ่งเป็นหมู่เกาะที่อยู่ในวนอุทยานแห่งชาติของ

จังหวัดสตูล เราจะมาตั้งแคมป์กางเต็นท์นอนรอบกองไฟกันที่นี่ เพื่อสัมผัสธรรมชาติกันเต็มที่

การมาครั้งนี้โปรแกรมเรื่องอาหารที่วางไว้ก็คือเราสั่งให้ร้านค้าบนเกาะจัดการให้ทุกมื้อ แต่ในเมื่อผมอยู่ด้วย น้อง ๆ ก็ชวนกันมาตั้งเตล่งเรือ ขอให้ตกปลาให้กิน ก็นำเสนอจนครบ มาทะเลแล้วนี่ น่าจะได้ออกไปกินปลาทะเลกันบ้าง ไอ้เราจะปฏิเสธออกไปทันวันก็กระไรอยู่ อย่างน้อยเรื่องการตกปลาของเราก็เทียบได้ว่าเป็นวิชาเอกอยู่แล้ว จะบอกว่า “ไม่” ก็เสียเชิงไปหน่อยเลยเริ่มวางแผนเงียบ ๆ อยู่ในใจคนเดียว เบ็ดก็เอามาแค่ชุดเดียว หันไปมองในเรือของเจ้าเบสก์ปัดันคูใจ ของมันก็แค่สายมือเก่า ๆ เริ่มสอบถามเรื่องปลากินช่วงนี้เป็นอย่างไร คินนี้คงต้องหาเหยื่อไว้ก่อนเรื่องไปตกค่อยว่ากัน ผมวางแผนพร้อมสั่งกำชับให้เจ้าเบสก์ปัดันขึ้นเสียงวิทญูไว้ตอนที่หาหมึกและหาข้าวเรื่องบริเวณสถานที่ปลากิน ส่วนผมก็นำคณะทั้งหมดลงตั้งแคมป์บริเวณหาด จัดการวางแผนเรื่องกองไฟ บริเวณสถานที่จะเล่นน้ำดูปะการัง พร้อมสรุปให้ทุกคนทราบเป็นครั้งสุดท้ายเพื่อความแน่ใจ เพราะการมาเที่ยวทะเลแต่ละครั้งค่อนข้างอันตรายจำเป็นต้องทำความเข้าใจให้เหมือนกันทุกคน อย่างที่เขาว่าก็บก็ทะเล สอกก็ทะเลนั่นเอง บางคนซึ่งว่ายน้ำไม่เป็นก็ต้องทำความเข้าใจเรื่องชูชีพ ใครไม่เข้าใจให้ถามและปฏิบัติให้คุณเป็นตัวอย่าง อีกอย่างเราไม่มีเวลาที่จะดูแลเขาอยู่ตลอดเวลา ก็จะมีการจัดระบบบัดดี

¹ นายกสิมสรบุคลลากร มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ให้คนเก่งคอยเป็นพี่เลี้ยงคนไม่เก่งด้วย เราก็จะได้สบายใจ มือค้ำมือแรกของวันนั้นทุกคนก็สนุกสนาน เพราะแปลกลิ้นแปลกรสชาติ ตามด้วยการพักผ่อนในเต็นท์ที่ชายหาดบนเกาะบุโหลน

ดีสองกว่าๆ เจ้าเบสก็ปัดันเรือของพมำนำเรือวิ่งเข้ามาที่เกาะเปิดไฟสัญญาณซึ่งเรารู้กัน พมำเดินลุยน้ำประมาณเอวเพราะช่วงน้ำลงพอดีไปขึ้นเรือ พอขึ้นมาบนเรือเจ้าก็ปัดันตัวกลั้นของพมำก็รายงานทันทีว่าเมื่อวานนี้ปลาสะละกินหน้าเกาะกลางช่วงเช้าหัวน้ำขึ้นวิ่งเรือไปประมาณ 2 ชั่วโมงก็ถึงพมำถามถึงเหยื่อ เจ้าเบสไม่พูดมากเดินนำไปที่หัวเรือเปิดให้ดูเห็นปลาหมึกอัดเต็มอยู่ในห้อง อย่างนี้ค่อยดูเข้าที่เข้าทางหน่อย ตอนนั้นบนเกาะนอนกันหมดแล้วเราไปกันแค่นี้ก็พอ

จากนั้นเราก็ออกเดินทางไปที่เกาะกลาง ซึ่งเป็นเกาะที่อยู่ในเขตวนอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะตะรุเตาตั้งอยู่ใกล้กับเกาะไข่หรืออยู่ระหว่างเกาะไข่กับเกาะอาดัง ความยาวของเกาะก็พอจะอาศัยบังลมได้บ้างพอสมควร น้ำบริเวณใกล้เกาะด้านตะวันตกจะลึกเป็นพิเศษ ส่วนตรงกลางเกาะมีช่องชายหาดเวลาคลื่นแรงบางครั้งซัดผ่านได้ เราไปจอดเรือทางหัวเกาะด้านกระโจมไฟ ห่างจากเกาะประมาณ 200 เมตร พอทอดสมอเสร็จฟ้าก็สว่างพอดี มองไปเห็นเงาตะกุ่มๆ มีเรือตกปลาประเภทเดียวกันกับเราอยู่สามลำที่ระยะกันพอสมควร เบสพยายามทิ้งสมออีกสองครั้งเพื่อให้ตรงหมาย* เพราะช่วงตรงนี้จะ เป็นกองหินยาวประมาณ 50 เมตร สูงจากพื้นประมาณสิบกว่าเมตร เป็นที่เก่าที่เราเคยมาตกกัน พมำจำได้อีกว่าหมายนี้ถ้าเป็นข้างขึ้น 9 คำ 10 คำ จะโรแมนติกมากเพราะตกปลากันแบบไนท์ฟิชซึ่งได้เลย ช่วงกลางคืนปลากินดีตลอดโดยเฉพาะ ก๋าใหญ่ กะมง กินดีมากทั้งๆ ที่เป็นเวลากลางคืน แลมยังตกไปชมจันทร์ไปด้วย หากมีเครื่องดีม่อนๆ ด้วยยิ่งสมบูรณ์แบบ พอเรือเข้าที่เบสก็ต้มน้ำชงกาแฟล้างปากกันก่อน เพราะประมาณตีห้าครึ่ง พอเริ่มสว่างเท่านั้นเอง เราไม่เร่งรีบและยังไม่รู้ตัวเลยว่า ขณะนั้นได้ท้องเรือของเรา เนื่องแน่นไปด้วยฝูงปลาสะละนับพันตัว หากเรารู้เราคงไม่นั่งทอดหุ่ยชดกกาแฟชื่นชมบรรยากาศยามเช้าของเกาะกลางหรือครีบ แหมพูดแล้ว พมำยังคั่นมืออยู่เลยครีบสำหรับเรื่องนี้ ส่วนเรืออีกสองสามลำก็มีลักษณะคล้ายเรา เหตุที่มาจอดเตรียมกันอยู่ตรงนี้ก็ เป็นผลจากการขึ้นเสียงวิทยุเมื่อคืนที่รายงานว่าในบริเวณนี้ได้สะละกันหลายลำ แต่ไม่มากนักคือล่าละไม่เกินสิบตัว แต่เพราะไม่รู้จะไปตกกันที่ไหน เมื่อเราได้ฟังก็คิดว่าเรามากันเช้านี้ก็คาดหวังว่าอย่างน้อยอาจจะมีปลาสะละไปให้พวกเรา

* จุดที่ทำการตกปลาจะต้องกะทิศทางน้ำไหลและระยะการทิ้งสมอให้พอดีกับบริเวณที่มีปลา

ได้เผากันเข็นนี้สักสิบตัวก็ยังคงดีกว่าเสียหน้าแค่นั้นเอง
จริงๆ แล้ว เราเองก็ไม่เคยคิดที่จะตัดดวงอะไร
ต่อมีอะไรจากทะเลมากมายนักหรอกครับ ผมจะขอ
เอาจากทะเลก็ตามที่ต้องการเท่านั้น ไม่เคยหวังว่าจะ
ให้ล้นเหลือกำลังรับถึงกับเอาไปขาย เราเล่นกันเป็น
ลักษณะกีฬาแบบงานอดิเรกปนกับการพักผ่อน
ท่องเที่ยวเท่านั้น และเข้านี้เราก็หวังแค่นั้นเองครับ
ได้สละสักสิบตัวก็คงเกินความพอใจ

06.00 น. เบสถามว่าจะลงมือกันได้หรือยัง
เอาก็เอา บังหีม (ลูกน้องเรือของเบส) ก็เปิดห้อง
เอาเหยื่อหมึกเป็นมาเกี่ยวเบ็ดผม ในวันนั้นผมมีเบ็ด
12 ที เจ้าเก่าไปซุดเดียว ซึ่งผมมักฟ่งไปด้วยเป็น
ประจำหากไปทะเล และเที่ยวนี้ก็อีกเช่นกัน ไม่ได้คิด
ว่าจะเอาไปเพื่อตกปลาโดยตรงเพราะผมพาเขา
มาเที่ยวกัน แต่ก็ติดมาด้วยในฐานะนักตกปลาคนหนึ่ง
เท่านั้นเอง คันเป็นคันไม้ตรี๊ดของทูน่าสต็อก เพนนี
อินเตอร์ ร่วมยี่สิบปีแล้วครับ ชุดนี้ได้รูปลงหนังสือ
มากมายครับ พอปล่อยเหยื่อลงน้ำแล้วรอดสาย
ปล่อยออกจากสปูรอกเท่านั้นครับ ประมาณ 10
เมตรเห็นจะได้ สละขนาดสามกิโลตัวแรกก็โจมตี
แบบตั้งตัวไม่ติด ความโกลาหลเกิดขึ้นในเรือเรา
ทันทีเพราะมีเสียงเกี่ยวปลา เสียงขอเหยื่อ เสียง
ของเจ้าเบส ช่วยตกด้วยเพื่อช่วยเลี้ยงปลาไว้ การ

เลี้ยงในที่นี้คือการตกปลาฝูง หากมีอีกสายที่ปลากิน
อยู่อย่าเพิ่งเอาขึ้น ฝูงทั้งหมดจะได้ไม่หนีไปไหนครับ
ผมก็ตกชนิดที่ว่าปั่นขึ้นมา บังหีมปลดเบ็ด และ
ลูกเรืออีกคนเกี่ยวเหยื่อให้ผมปล่อยลงน้ำ พอเหยื่อ
แตะผิวน้ำ ก็คว่ำลากสายออกไปได้ไม่กี่เมตรก็ปั่นขึ้น
อีกสลับกันอยู่ตลอดเวลา 2 ชั่วโมง ไม่มีการหยุดพัก
ลองคิดเล่นๆ กันดูนะครับ ปลากินตั้งแต่ 06.00 น.
จนถึง 08.00 น. เราตกกันแทบไม่มีเวลาหายใจ พอ
น้ำเริ่มหยุดเดินเริ่มซาลง ก็พักหันไปดูกองปลา โอ้โฮ
มันถึงขนาดนี้เลยหรือนี่ ทำไมเข้านี้เราโชคดีถึงขนาดนี้
คนที่นอนหลับอยู่บนเกาะคงไม่รู้ พวกเขาจะเชื่อหรือ
ไม่เชื่อ แต่เราก็ทำกันได้แล้วครับ เข็นวันนี้การเดินออร์
ปลาเผาสำหรับทริปนี้ เราน่าจะสร้างความประหลาด
ใจให้กับคณะได้อย่างไม่มีที่ติ แน่นนอนครับเหยื่อ
ประมาณสองร้อยกว่าตัว ปลาเอาไปฟรีๆ บ้าง หลุด
ขณะต่อสู้อย่าง หลุดขณะโยนไปบ้าง หลุดมือเราบ้าง
เพราะความรีบร้อนและตื่นเต้น แต่ที่แน่ๆ เราได้สละ
ขนาดรุ่น 2-3-4 กิโลมาร่วมห้าสิบกว่าตัว พอกับ
จำนวนคนทุกคนที่จะเต็มอิมกับปลาเผาเข็นนี้

ตอนเข็นที่เกาะ ผมแอบมานั่งบนเรือเจ้าเบส
ที่จอดอยู่ใกล้ฝั่งริมหาด ซดเบียร์เย็นๆ พลังชวน
เบสมองภาพที่ทุกคนกำลังสาละวนอยู่กับการเผา
ปลาและสนุกอยู่กับการกินอย่างเอร็ดอร่อย ผมคิด

เอาเองว่า งานนี้ทั้งโชค ดวง และฝีมือของเจ้าเบสด้วย
ผมเองเป็นแค่ตัวประกอบของเรื่องที่ถูกผลักดันให้เป็น
ตัวนำที่หลัง ขอยกความดีให้กับเจ้าเบส กับต้นตัว
กลั่นแห่งปากบาราเจ้าของเรือตะเคียนทองทั้งหมด

ครับและนี่ก็คงเป็นประสบการณ์สนุกๆ ช่วงสั้นๆ ที่
นำมาเล่าสู่กันฟังเพื่อให้บรรดาสมาชิกคอเทียวกอง
ทะเลในรั้วมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขต
ปัตตานี ได้อ่านกัน

